

ЧИ ПОТРИБЕН ДЕФОЛТ УКРАЇНИ? АРГЕНТИНСЬКИЙ ДОСВІД

DOES UKRAINE NEED A DEFAULT? THE ARGENTINE EXPERIENCE

УДК 336.279

<https://doi.org/10.32843/bses.50-5>

Родіонова Т.А.

к.е.н., доцент, доцент кафедри світового господарства і міжнародних економічних відносин Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

Шишкіна В.І.

студентка Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

Rodionova Tetiana

Odesa I.I. Mechnikov National University

Shyshkina Vira

Odesa I.I. Mechnikov National University

Серед складних проблемних питань, які постають останнім часом перед Україною, виокремлюється боргова проблематика, насамперед та, що стосується зовнішнього боргу. Саме від того, наскільки країна впроваджується із зовнішньоборговими виплатами, залежить її короткострокова і середньострокова перспектива. В останній час усе більшу увагу привертає думка про неминучість оголошення дефолту в Україні. Порівнюючи економічний стан країни з економічним станом Аргентини, можна дійти висновку про подібність положення обох країн на світовій арені. І саме на основі цієї схожості робляться рекомендації щодо доцільності оголошення дефолту, наслідків та механізмів відновлення економіки. У статті проведено ретельний аналіз особливостей розвитку національної економіки Аргентини у період її дефолту та відновлення економіки. Надано оцінку ефективності стратегії виходу з кризи та її наслідків для економіки країни. Сформульовано рекомендації для України.

Ключові слова: державний борг, дефолт, криза, рецесія, Міжнародний валютний фонд.

Среди сложных проблемных вопросов, которые стоят в последнее время перед

Украиной, выделяется долговая проблематика, прежде всего та, которая касается внешнего долга. Именно от того, насколько страна справится с внешнедолговыми выплатами, зависит ее краткосрочная и среднесрочная перспектива. В последнее время все большее внимание привлекает мысль о неизбежности объявления дефолта в Украине. Сравнительное экономическое состояние страны с экономическим положением Аргентини, можно сделать вывод о сходстве положения обеих стран на мировой арене. И именно на основе этого сходства даются рекомендации о целесообразности объявления дефолта, последствиях и механизмах восстановления экономики. В статье проведен тщательный анализ особенностей развития национальной экономики Аргентини в периоды ее дефолта и восстановления экономики. Дана оценка эффективности стратегии выхода из кризиса и его последствий для экономики страны. Сформулированы рекомендации для Украины.

Ключевые слова: государственный долг, дефолт, кризис, рецессия, Международный валютный фонд.

Among the complicated issues that Ukraine faces in recent times, the debt problem is the most highlighted, and, above all, the one concerning external debt. The country's short-term and medium-term prospects depend on how well it copes with foreign debt payments. Recently, more and more attention is drawing to the idea of the inevitability of declaring a default in Ukraine. And this idea is justified by an immutable example — the example of Argentina. Comparing the economic state of Ukraine with the economic situation of Argentina, conclusions about the similarity of the position of both countries on the world stage are drawn. The favorable geographical location, combined with fertile soils and a favorable climate for agriculture, provided both countries with strong positions in the world food market. Both Argentina and Ukraine are in the top-10 largest grain producing countries. Moreover, in the international ratings, for example, in the rating of economic freedom and ease of doing business, both countries also occupy neighboring places, although they are far from leading places. Permanent crises, growing public debt and continuous appeals to the International Monetary Fund for new loans have also brought Ukraine and Argentina closer together. Based on these facts, as well as the fact that Argentina had managed to cope with the decline of the economy after the default, such conclusions are drawn that Ukraine can repeat the fate of such a distant country, but at the same time, such a similar country to it. And on the basis of this similarity recommendations about the expediency of declaring a default are made, including the consequences and mechanisms of economic recovery. The article provides a thorough analysis of the peculiarities of the development of the national economy of Argentina during the pre-default period, period of its default in 2001, period of after-default economic recovery and current state of the economy. An assessment of the effectiveness of the strategy for overcoming the crisis and its consequences for the country's economy are given. Recommendations for Ukraine are formulated.

Key words: public debt, default, crisis, recession, International Monetary Fund.

Постановка проблеми. Останнім часом усе частіше з'являються заяви або про неминучість дефолту або про його необхідність і в Україні, незмінно приводячи як приклад Аргентину, адже вони так схожі, незважаючи на географічну віддаленість. Вигідне географічне положення в сукупності з родючими ґрунтами і сприятливим для ведення сільського господарства кліматом забезпечили обома країнам сильні позиції на світовому ринку продовольства. Й Аргентина, й Україна входять у топ-10 найбільших країн – виробників зернових. У рейтингах економічної свободи і легкості ведення бізнесу країни також займають сусідні місця, хоча й далеко не лідируючі. Перманентні кризи, зростаючий державний борг і безперервні звернення до МВФ за новими кредитами також зблизили Україну й Аргентину. Спираючись на ці факти, а також на те, що Аргентині вдалося впровадитися із занепадом економіки після дефолту, й робляться висновки про те, що Україна може

повторити долю такої далекої, але і настільки близької їй країни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика дефолту країн світу широко досліджується. Багато зарубіжних та українських учених займаються вивченням проблем аналізу, оцінки та шляхів забезпечення подальшої стійкості економічних систем країн, які перенесли дефолт, насамперед Аргентини, серед них: М. Дамілл, Р. Френкел, М. Рапетті, М. Кігуел, М. Гузман, Е. Гібсон, Р.М. Нелсон, К. Нілле, Й.Ф. Норнбецк, В. Байєр, Д. Маргот, Г. Монтес-Рояс та ін. Однак питання аналізу шляхів виходу з кризи та сучасного стану економіки Аргентини залишаються недостатньо вивченими.

Постановка завдання. Метою дослідження є висвітлення особливостей розвитку національної економіки Аргентини, періоду її дефолту, періоду відновлення економіки та формулювання рекомендацій для України.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Ще близько століття тому Аргентина була однією з країн, що найбільш активно розвиваються, зі значними обсягами торгівлі. Проте економічний розвиток країни підірвали дві світові війни, Велика депресія, а також часта зміна влади з переважанням популістів у правлячій верхівці. Таким чином, у кінці 1990-х – початку 2000-х років Аргентина зіткнулася з найбільшим за всю історію її існування економічним спадом [1].

Після криз 1997–1998 рр. у Південно-Східній Азії та Росії у зовнішньоекономічному середовищі почали все більше проявлятися негативні фінансові тенденції, які вплинули й на стан економіки Аргентини. Значний і невпинно зростаючий дефіцит поточного рахунку та подорожчання валюти разом із відсутністю інструментів політики для вирішення цих проблем становили досить відчутну загрозу для економіки країни. Для поліпшення ситуації весь тягар для відновлення її стану був покладений на податково-бюджетну політику. За планом адміністрації де ла Руа, яка була впевнена, що головною причиною економічного спаду є не підвищення обмінного курсу і фінансова вразливість перед зовнішніми потрясіннями, а неефективне управління фінансами, прийняття жорсткої бюджетної політики повинно було вивести економіку з рецесії. Фінансова дисципліна повинна була призвести до зміцнення довіри та зниження процентних ставок. Таким чином, внутрішні витрати будуть відновлюватися, виштовхуючи економіку з рецесії. Низькі процентні ставки і збільшення ВВП, своєю чергою, повинні були відновити баланс бюджету, тим самим поліпшити загальну ситуацію. Але, на жаль, ця стратегія не спрацювала. Зростання податків і скорочення державних витрат тільки посилили рецесійну тенденцію. Одна тільки фінансова політика була безсила компенсувати сильні макроекономічні дисбаланси, які знаходилися, головним чином, у зовнішньому секторі економіки. За такої стратегії спирання лише на фінансову політику економіка Аргентини не тільки не змогла втриматися від впливу світових негативних тенденцій, а й ще на кілька років потрапила у тривалу рецесію, найбільшу з часів Першої світової

війни. Під час кризи зазвичай робиться безліч суперечливих та швидких рішень, й Аргентина не стала винятком. Однак невдала стратегія аргентинського уряду не перебиває той факт, що були зроблені величезні зусилля для збалансування державних рахунків і запобігання невиконанню фінансових зобов'язань уряду.

У 2000 і 2001 рр. уряд зробив спробу доповнити фінансові заходи деякими заходами на фінансовому ринку: була отримана підтримка з-за кордону та здійснено боргові свопи, що повинно було знизити ризик дефолту. У кінці 2000 р. МВФ продовжив резервний кредит для Аргентини на 13,7 млрд. дол. США, а місцеві групи банків та приватні пенсійні фонди підтримали цю ініціативу своїми коштами; таким чином, був створений так званий «фінансовий щит» у розмірі близько 40 млрд. дол. США [2]. У грудні 2001 р. ситуація загострилася настільки, що чинний уряд подав у відставку. У грудні 2001 р. з приходом до влади нового уряду був оголошений найбільший в історії дефолт за державним боргом на суму 80 млрд. дол. США [1]. Економічна активність Аргентини значно постраждала після трьох років рецесії, а після дефолту вже майже зійшла нанівець (табл. 1).

Сильне падіння резервів, що спостерігалось протягом рецесії, призвело до швидкого скорочення ліквідності. Загальні обсяги виробництва та зайнятість також повторювали тенденцію різкого скорочення. Соціальні показники, такі як рівень безробіття та показники бідності, котрі значно погіршилися ще в 90-ті роки, після дефолту досягли таких масштабів, які призвели до зростання соціальної напруженості та нової політичної кризи.

Відновлення темпів росту ВВП почалося в першій половині 2002 р. На початку цього етапу відновлення йшло за рахунок місцевого виробництва раніше імпортованих товарів. Імпортозаміщення сприяло відновленню рівня активності за рахунок збільшення компонентів внутрішнього попиту. Зростання доповнило також поліпшення податкових надходжень, що надалі зумовило зростання ВВП. Таким чином, державний сектор частково нейтралізував вплив девальвації після дефолту, отримавши, крім того, вигоду з високих цін на деякі

Таблиця 1

Основні макроекономічні показники Аргентини за 2000–2002 рр.

Показник	2000	2001	2002
ВВП номінальний, млрд дол. США	308,5	291,7	108,7
ВВП реальний, % до попереднього року	-0,8	-4,4	-10,9
ВВП на душу населення за ППС, тис.дол. США	8,4	7,9	2,9
Середньорічна інфляція, %	-0,9	-1,1	25,9
Імпорт (товари та послуги), приріст, %	-2,4	-16,55	-53,6
Експорт (товари та послуги), приріст, %	1,9	-0,38	0,2
Державний борг, % ВВП	42,1	49,4	152,2
Безробіття, % робочої сили	17,1	19,2	22,5

Джерело: складено авторами на основі [3]

експортовані товари, такі як соя і нафта. А встановлений у 2001 р. податок на фінансові операції також сприяв збільшенню зборів податків, що відобразилося на зростанні ВВП на 0,4% [2].

Зараз серед країн Латинської Америки Аргентина – найрозвинутіша промислова країна, яка входить до країн «великої трійки» (із Бразилією і Мексикою), що контролюють 2/3 промислового виробництва у регіоні. У Південній Америці за рівнем економічного розвитку країна посідає друге місце після Бразилії. ВВП Аргентини у національній валюті достатньо стрімко виріс із років найбільшої кризи: з 284,204 млрд. аргентинських песо у 2000 р. до 14,605 трлн. аргентинських песо на 2018 р. (рис. 1). За паритетом купівельної спроможності ВВП Аргентини також характеризується динамічним темпом зростання. За даними МВФ, станом на 2018 р. в рейтингу країн по ВВП за ПКС Аргентина посіла 29-е місце, у рейтингу країн по ВВП за ПКС на душу населення – 68-е місце [4].

Аргентина є потужним постачальником деяких промислових товарів і сільськогосподарської сировини. Приблизно 55% прибутків від експорту припадає на аграрну продукцію, промислова продукція сягає 30% обсягу експорту. Основними статтями експорту Аргентини є м'ясо, соя, нафта і газ, транспортні засоби, кукурудза, пшениця. З 2000 р. експорт країни виріс із 31,277 млрд. дол. США до 74,24 млрд. дол. США у 2018 р. (рис. 1).

Зниження експорту спостерігається з 2008 р., що пояснюється світовою кризою цих років, та далі з 2014 р. Аргентина – одна з небагатьох країн Латинської Америки, яка найбільш сильно постраждала від погіршення економічної ситуації в Бразилії. Це пояснюється тим, що найбільший відсоток аргентинського експорту припадає саме на Бразилію; крім того, Аргентина імпортує із цієї південноамериканської країни до 42% товарів легкої промисловості і важкого машинобудування [9]. Більше того, антициклічна політика аргентинського

уряду лише погіршила економічну ситуацію в країні, коли промислові товари, призначені на експорт до Бразилії, стали продаватися на внутрішньому ринку. Крім того, рецесії в країні повторюються із завидною постійністю, частіше стандартного бізнес-циклу. У 2014 р. Аргентина пережила восьмий дефолт за всю історію свого існування [6]. Усе це не могло не позначитися на експорті: з 2014 р. експорт товарів країни знизився, у 2015–2016 рр. помітна тенденція до повільного зростання. У 2017 р. за обсягом експорту країна посіла 49-е місце у світі [4]. Тенденції розвитку імпорту дуже схожі з тенденціями експорту та зумовлені тими ж причинами.

В Аргентині зберігається стабільний дефіцит торгівлі послугами, що є характерною ознакою країн – постачальників продовольчо-сировинних товарів для промислово розвинутих держав зі слабкістю науково-технічного потенціалу та глибокою залежністю від імпорту досягнень НТР.

Сьогодні зовнішньоекономічна політика Аргентини спрямована на забезпечення більшої відкритості економіки і залучення зовнішніх кредитів та інвестицій, але після низки економічних та політичних проблем інвестиційний клімат значно погіршився.

Жорстка прив'язка до американського долара не дає змоги реагувати на кризи, невиконання умов та зобов'язань МВФ щодо чергових наданих траншів сприяє все глибшій рецесії. Останні пару років приріст ВВП становив близько 1%, при цьому за попередні 10 років чотири рази спостерігалися рецесійні умови. Інфляція в країні перевищує 30% річних, що є одним із найвищих показників у світі. Це фактор на користь ослаблення песо, негативний для інвестиційного клімату і споживчих настроїв. Але проблеми Аргентини носять не тільки внутрішній характер. Девальваційні тенденції останнім часом спостерігаються у валютах більшості країн, що розвиваються. Ситуацію посилив цикл монетарного посилення ФРС. Звужується диференціал

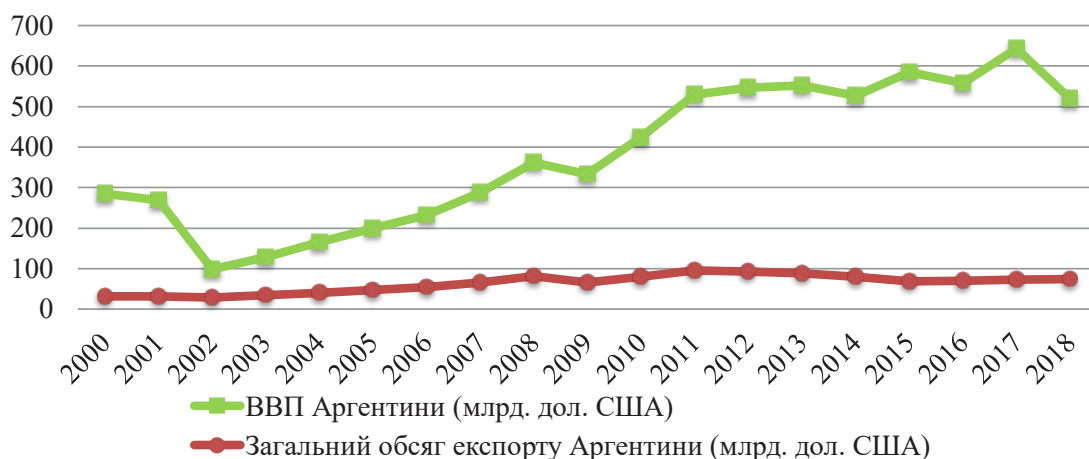

Рис. 1. ВВП Аргентини та загальний обсяг експорту, млрд. дол. США

Джерело: складено авторами на основі [5]

процентних ставок між країнами, що розвиваються, й США. Як результат, відбувається відтік коштів із ринків, а можливості для рефінансування валютного боргу скорочуються. При цьому країнам із дефіцитом бюджету необхідно розміщувати облігації для його фінансування. Сьогодні ситуація виглядає ризикованою для світового ринку акцій, у разі чергового дефолту Аргентини хвиля може прокотитися по всіх країнах-інвесторах [6]. Усе це спричинило дефіцит первинного рахунку в платіжному балансі, який усе збільшується.

Сальдо вторинних доходів у платіжному балансі Аргентини залишається позитивним. Значний вплив на баланс вторинних доходів має безоплатна допомога від інших країн, зокрема трансї від МВФ. Позитивне сальдо, зокрема, вказує на те, що резиденти Аргентини отримують більше пенсій, стипендій та інших односторонніх платежів, аніж виплачується іноземцям за цією статтею поточного рахунку.

Найголовнішою та найбільшою проблемою економіки Аргентини на сучасному етапі залишається інфляція. Одним з основних чинників невпинного зростання рівня інфляції, вірогідно, є неефективна фінансова дисципліна, залишена ще з часів економічної депресії у 1998–2002 рр. У такій країні, як Аргентина, саме очікування інфляції може бути одним із найголовніших чинників, що впливають на інфляцію. Люди очікують, що інфляція буде високою, і вимагають підвищення заробітної плати, а фірми продовжують підвищувати ціни, тому що вони очікують збільшення витрат на чинники виробництва. Банки слідує цьому прикладу, стягуючи високі процентні ставки за строковими депозитами [7].

Окрім того, виконавча влада постійно змінює цільові показники інфляції, що сприяє зниженню довіри до грошово-кредитної політики. Зокрема, черговий перегляд у грудні 2017 р., який призвів до зниження центральним банком процентних ставок на тлі високої інфляції, викликав сумніви у фактичній незалежності монетарної влади. Після цих подій інфляція, звісно, почала помітно зростати. Якщо у 2013 р. індекс споживчих цін становив 10,62%, то в 2017 р. він досяг 25,68% – значення, близького до позначки 2002 р. після всесвітньо відомого дефолту Аргентини. Вже у жовтні 2018 р. зростання індексу споживчих цін становило 45,5%, наприкінці 2018 р. – 34,28%, а в 2019 р. – 54,44% [3]. Привертає увагу той факт, що за таких трендів центральний банк Аргентини планував зниження інфляції після 2019 р. до 17%, а починаючи з 2022 р. інфляція, за прогнозами, не повинна перевищувати 5% [8].

На тлі такої вразливості ринки відреагували відтоком капіталу з активів, деномінованих у песо. Оцінки показують, що загальний приплив іноземного капіталу на ринки, що розвиваються, скоро-

тився приблизно на 120 млрд. дол. США в період із 2017 по 2018 р. Побоюючись втрати доступу до іноземного фінансування і серйозної кризи ліквідності, влада відреагувала своєчасно й рішуче, підвищивши процентні ставки. У серпні 2018 р. центральний банк Аргентини прийняв рішення, що ключова процентна ставка буде визначатися ставкою по державних облігаціях. Значення ключової процентної ставки в середньому за дві з половиною декади листопада 2018 р. становило 65,3% після 26,3% у середньому в 2017 р. [8].

Вартість валюти різко впала на тлі серйозної втрати довіри і зростання інфляції. Хоча важко визначити єдину причину цього ланцюга подій, загалом можна виділити такі чинники, як підвищення процентних ставок у США і викликане цим зниження інтересу інвесторів до активів ринків, що розвиваються, зокрема Аргентини; також досить повільне скорочення бюджетного дефіциту, зниження попиту на аргентинське песо, крах експорту сільськогосподарської продукції, викликаний найсильнішою посухою у регіоні (втрати по експорту сільськогосподарської продукції становили 8 млрд. дол. США, що було еквівалентно 2% ВВП Аргентини), а крім того, відсутність упевненості в незалежності центрального банку та проведенні грошово-кредитної політики [8].

Відношення державного боргу Аргентини до її ВВП мало тенденцію до зниження після пікового значення у 166,7% після дефолту 2001 р. Але надалі тенденція повернулася до зростання у 2012 р. зі значенням 40,4% та вже у 2018 р. досягло значення у 86,2% (рис. 2а). Різке збільшення державного боргу в 2018 р. зумовлене значною девальвацією песо, оскільки більша частина боргів Аргентини припадає на іноземну валюту. Значення державного боргу зросло на 30% від ВВП, що вище, ніж рівень державного боргу в інших країнах, що розвиваються.

Безперервний дефіцит бюджету Аргентини, який спостерігається з 2011 р. (рис. 2б), фінансувався за рахунок експортного податку та додаткової грошової емісії у зв'язку з обмеженим доступом країни на міжнародні фінансові ринки [8].

Подібно до того, як Україна значний період своєї історії знаходилася під нестерпним тягарем кріпосного права, країни Південної Америки знаходилися у прямій залежності від своїх метрополій. І навіть коли для двох регіонів закінчилися найскладніші, здавалося б, часи, настав новий етап, етап наздоганяючого розвитку. У своїх титанічних зусиллях зрівнятися з іншими країнами регіону, які випередили їх у своєму розвитку, країни стали схожими, маючи значний потенціал для вдалого розвитку, але відставши на декілька десятиліть.

Але слід зауважити, що схожість країн в економічному плані зовсім не означає однаковий розвиток подій у момент і після кризових ситуацій [10].

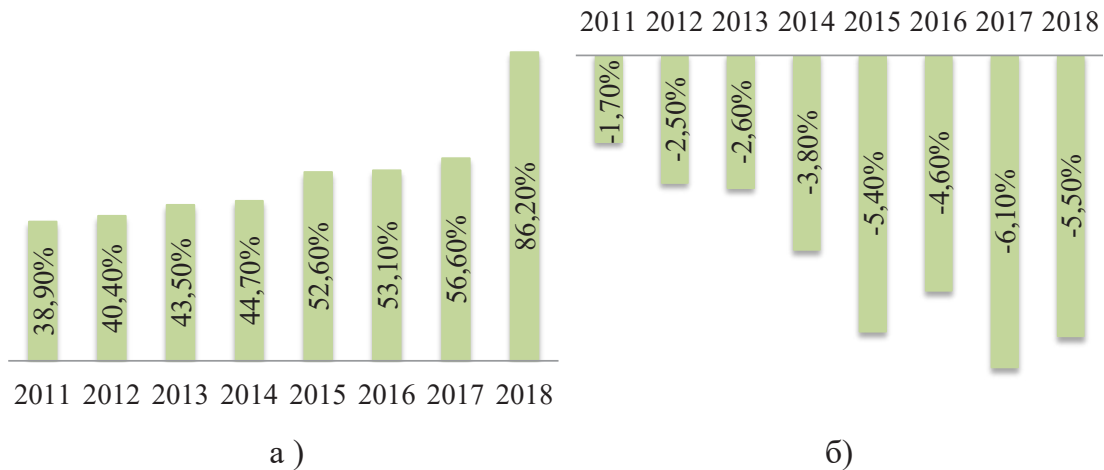

Рис. 2. Державний борг Аргентини (а) та дефіцит бюджету (б),% до ВВП

Джерело: складено авторами на основі [3]

Якщо ж все-таки розглядати варіант дефолту України, то необхідно акцентувати увагу і на неминучі його наслідки. Дефолт, очевидно, призведе до сильного підриву статусу країни на міжнародній арені, а також негативно вплине на інвестиційний клімат і, як наслідок, спровокує відтік іноземного капіталу. Окрім того, дефолт може значно скоротити джерела вигідних іноземних кредитів, які так життєво необхідні економіці, що виходить із тривалої кризи.

Окрім того, серед наслідків будуть знецінення національної валюти, різке подорожчання імпорту і галопуюча інфляція. Ці наслідки значно позначаться на малозабезпечених верствах населення і середньому класі. Частині населення, яка забезпечена такою «подушкою безпеки», як валютні рахунки, нерухомість, золото, акції або частки в капіталі компаній, оголошення дефолту буде тільки на руку. А для всієї країни дефолт може серйозно підірвати довгострокові шанси економіки на сталий розвиток.

Висновки з проведеного дослідження. Проведений аналіз дає змогу стверджувати, що на сучасному етапі економічний стан Аргентини відновився, але, незважаючи на це, знаходиться на далеко не високих позиціях. Приклад Аргентини хоча й підтверджує реальність дефолту в певних умовах економічної нестабільності, а також те, що дефолт може стати способом відновлення фінансової платоспроможності країни, однак самого по собі оголошення дефолту недостатньо для відновлення економічного зростання. У випадку Аргентини реальне знецінення валюти в сукупності з поліпшенням ринкової кон'юнктури, а саме підвищенням експортних цін і посиленням попиту з боку Бразилії, Китаю та інших ринків, що розвиваються, мали вирішальне значення для початку і підтримки відновлення. Однак це не означає, що прийняте рішення про відмову обслуговувати

борги за держоблігаціями принесло Аргентині стабільність і благополуччя. Через майже два десятиліття Аргентина, незважаючи на своє багатство природними ресурсами та сільськогосподарськими угіддями, як була раніше в стані кризи, так і донині з нього не може вибратися. Якщо ж все-таки розглядати варіант дефолту України, то це, очевидно, призведе до сильного підриву статусу країни на міжнародній арені, негативно вплине на інвестиційний клімат, призведе до знецінення національної валюти, різкого подорожчання імпорту й галопуючої інфляції. Дефолт може серйозно підірвати довгострокові шанси економіки на сталий розвиток.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Социально-экономическое развитие Аргентины. Аналитический центр при Правительстве Российской Федерации. 2018. № 38. URL : <http://ac.gov.ru/files/publication/a/19846.pdf> (дата звернення: 05.01.2020).
2. Damill M., Frenkel R., Rapetti M. Lessons From the Argentine Case of Debt Accumulation, Crisis and Default. *The UNCTAD Virtual Institute*. 2005. URL : <https://vi.unctad.org/debt/debt/m3/documents/Country%20Case%20Argentina%20%5B1%5D.PDF> (дата звернення: 12.01.2020).
3. IMF Database. Monetary and financial statistic. *International Monetary Fund* : вебсайт. URL : <https://data.imf.org/?sk=B83F71E8-61E3-4CF1-8CF3-6D7FE04D0930&slid=1409151240976> (дата звернення: 12.01.2020).
4. The World Factbook. Argentina. *The Central Intelligence Agency* : вебсайт. URL : <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/us.html> (дата звернення: 15.01.2020).
5. World Bank national accounts data, and OECD National Accounts data files. *The World Bank* : вебсайт. URL : <https://data.worldbank.org/?locations=BR-AR-CL> (дата звернення: 15.01.2020).

6. Аргентинська валютна криза: причини та можливі наслідки. *BCS EXPRESS* : вебсайт. URL : <https://data.worldbank.org/?locations=BR-AR-CL><https://bcs-express.ru/novosti-i-analitika/argentinskii-valiutnyi-krizis-prichiny-i-vozmozhnye-posledstviia> (дата звернення: 20.02.2020).

7. Plecher H. Inflation rate in Argentina 2024-OECD Economic Surveys Argentina Overview -Якубовський С.О., Сарнацький О.П. Особливості регіональної економічної інтеграції латиноамериканських держав на початку XXI століття. *Економічний вісник*. 2018. № 2. С. 70–78.

8. Yakubovskiy S., Rodionova T., Derkach T. Impact of foreign investment income on external positions of emerging markets economies. *Journal Transition Studies Review*. 2019. № 26(1). P. 81–91. DOI : 10.14665/1614-4007-26-1-005.

REFERENCES:

1. Analiticheskiy tsentr pri Pravitel'stve Rossiyskoy Federatsii (2018) *Sotsial'no-ekonomicheskoe razvitie Argentiny* [Socio-economic development of Argentina]. Available at: <http://ac.gov.ru/files/publication/a/19846.pdf> (accessed 5 January 2020).

2. Damill M., Frenkel R., Rapetti M. (2005) *Lessons From the Argentine Case of Debt Accumulation, Crisis and Default*. The UNCTAD Virtual Institute: Available at: <https://vi.unctad.org/debt/debt/m3/documents/Country%20Case%20Argentina%20%5B1%5D.PDF> (accessed 12 January 2020).

3. Monetary and financial statistic *IMF Database*: Available at: <https://data.imf.org/?sk=B83F71E8-61E3-4CF1-8CF3-6D7FE04D0930&sid=1409151240976> (accessed 12 January 2020).

4. The World Factbook *The Central Intelligence Agency*: Available at: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/us.html> (accessed 15 January 2020).

5. World Bank national accounts data, and OECD National Accounts data files. *The World Bank*: Available at: <https://data.worldbank.org/?locations=BR-AR-CL> (accessed 15 January 2020).

6. Arghentynsjska valjutna kryza: prychnyny ta mozhlyvi naslidky. [Argentine currency crisis: causes and possible consequences.]. *BCS EXPRESS*: Available at: <https://bcs-express.ru/novosti-i-analitika/argentinskii-valiutnyi-krizis-prichiny-i-vozmozhnye-posledstviia> (accessed 20 February 2020).

7. H. Plecher (2019) *Inflation rate in Argentina 2024 – OECD Economic Surveys Argentina Overview – Yakubovskiy S.O., Sarnatskiy O.P. (2018) Osoblyvosti rehionalnoi ekonomichnoi intehratsii latynoamerykanskykh derzhav na pochatku XXI stolittia* [Specific features of the regional economic integration of Latin American countries in the beginning of the 21st century]. *Ekonomichnyi visnyk*, № 2. pp. 70–78.

8. Yakubovskiy S., Rodionova T., Derkach, T. (2019) Impact of foreign investment income on external positions of emerging markets economies. *Journal Transition Studies Review*, No. 26(1), pp. 81–91. DOI: 10.14665/1614-4007-26-1-005.